

Η πάλη του Λένιν για το Ενιαίο Μέτωπο ενάντια στις παιδικές αρρώστιες των κομμουνιστών

Η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και τα μεγάλα εκλογικά ποσοστά υποστήριξης που συγκέντρωσε ως «αριστερό» κόμμα, αναδεικνύουν με έμφαση το σημαντικό ζήτημα της στάσης που έπρεπε και πρέπει να κρατήσουν οι κομμουνιστές απέναντί του.

Με ποια πολιτική θα καταφέρουν, οι κομμουνιστές να αποσπάσουν την πλειοψηφία των εργατικών μαζών – ή τουλάχιστον την πλειοψηφία των συνειδητών και πολιτικά δραστήριων εργατών-αυταπάτες και ψευδαισθήσεις του ΣΥΡΙΖΑ

;

Πως θα τις κερδίσουν στις επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες για την εξουσία της εργατικής τάξης και την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού; Τι πρέπει να κάνουν για να το κατορθώσουν αυτό, ώ στε η βαθιά κυβερνητική και κοινωνική κρίση που αντιμετωπίζει το αστικό καθεστώς να γίνει επιτυχία και νίκη της προλεταριακής επανάστασης;

Ο Λένιν, το 1920, στο ιστορικό βιβλίο του «*Ο Αριστερισμός, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού*», προσδιόρισε με την μεγαλύτερη σαφήνεια την πολιτική του Ενιαίου Μετώπου με την οποία, οι κομμουνιστές, μέσα σε συνθήκες «πανεθνικής» κοινωνικής και κυβερνητικής κρίσης του αστικού καθεστώτος, μπορούν και πρέπει να κερδίσουν την πλειοψηφία των εργατών για την επιτυχία της προλεταριακής επανάστασης...

[Διαβάστε την Συνέχεια...](#)

Η πάλη του Λένιν για το Ενιαίο Μέτωπο

ενάντια στις παιδικές αρρώστιες των κομμουνιστών

Η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και τα μεγάλα εκλογικά ποσοστά υποστήριξης που συγκέντρωσε ως «αριστερό» κόμμα, αναδεικνύουν με έμφαση το σημαντικό ζήτημα της στάσης που έπρεπε και πρέπει να κρατήσουν οι κομμουνιστές απέναντί του.

Με ποια πολιτική θα καταφέρουν, οι κομμουνιστές να αποσπάσουν την πλειοψηφία των εργατικών μαζών – ή τουλάχιστον την πλειοψηφία των συνειδητών και πολιτικά δραστήριων εργατών- από τις αστικοδημοκρατικές αυταπάτες και ψευδαισθήσεις του ΣΥΡΙΖΑ; Πως θα τις κερδίσουν στις επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες για την εξουσία της εργατικής τάξης και την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού; Τι πρέπει να κάνουν για να το κατορθώσουν αυτό, ώστε η βαθιά κυβερνητική και κοινωνική κρίση που αντιμετωπίζει το αστικό καθεστώς να γίνει επιτυχία και νίκη της προλεταριακής επανάστασης;

Το σημαντικό αυτό ζήτημα, που θα καθορίσει καταλυτικά το μέλλον του ελληνικού κομμουνιστικού και ολόκληρου του εργατικού κινήματος, δεν είναι καινούριο. Στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, επανειλημμένα και σε πολλές χώρες, η εξέλιξη της ταξικής σύγκρουσης έδωσε κοινωνικοπολιτικές παρόμοιες καταστάσεις: Η αγανάκτηση των μαζών να εκδηλώνεται εκλογικά σε μικροαστικά «αριστερά» κόμματα με οπορτουνιστικές αντιλήψεις υποταγής στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς και στην αστική δημοκρατία του κεφαλαίου.

Πάνω σ' αυτό το ζήτημα, ο επαναστατικός μαρξισμός, με επικεφαλής τον **Λένιν**, πολέμησε αποφασιστικά για τις απόψεις του

Ενιαίου Μετώπου

ως την πιο αποτελεσματική κομμουνιστική τακτική που εξυπηρετεί την προλεταριακή επανάσταση. Και χάραξε βαθιές διαχωριστικές γραμμές όχι μόνο με τον συμβιβαστικό και προδοτικό οπορτουνισμό αλλά και με τον αριστερό δογματισμό, τον «αριστερισμό».

Οι τοποθετήσεις του Λένιν, που μέσα από τις αποφάσεις της **Κομμουνιστικής 3ης Διεθνούς**, έγιναν απόψεις και αξεπέραστα όπλα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, απευθύνονται σε κάθε σημερινό κομμουνιστή και αγωνιστή εργάτη.

Ιδιαίτερα αφορούν τους αγωνιστές του ΚΚΕ. Η ηγεσία του οποίου επιμένει στην αντιλενινική κατεύθυνση των σταλινικών «λαϊκομετωπικών» δοξασιών και του αριστερού δογματισμού. Που αρνούμενη να αποδεχτεί την εφαρμογή της λενινικής τακτικής του Ενιαίου Μετώπου, αφήνει άθικτα τα μεγάλα ιδεολογικά και πολιτικά φράγματα, που υψώνει το κεφαλαιοκρατικό καθεστώς και οι οπορτουνιστές στυλοβάτες του, ανάμεσα στις εργαζόμενες μάζες.

Ο Λένιν, το 1920, στο ιστορικό βιβλίο του **«Ο Αριστερισμός, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού»**, προσδιόρισε με την μεγαλύτερη σαφήνεια την πολιτική του Ενιαίου Μετώπου με την οποία, οι κομμουνιστές, μέσα σε συνθήκες «πανεθνικής» κοινωνικής και κυβερνητικής κρίσης του αστικού καθεστώτος, μπορούν και πρέπει να κερδίσουν την πλειοψηφία των εργατών για την επιτυχία της προλεταριακής επανάστασης.

Με αφορμή την αντίληψη που είχαν οι άγγλοι αριστεροί κομμουνιστές, σχετικά με την στάση τους απέναντι στο «Εργατικό Κόμμα» -που υποστήριζαν ότι *«το Κομμουνιστικό κόμμα δεν πρέπει να κλείνει συμβιβασμούς... Πρέπει να διατηρήσει την θεωρία του καθαρή, την ανεξαρτησία του από το ρεφορμισμό άσπιλη. Η αποστολή του είναι να τραβά μπροστά, χωρίς να σταματά και χωρίς να ξεφεύγει από το δρόμο του, να τραβά ολόισα προς την κομμουνιστική επανάσταση»*

- στράφηκε αποφασιστικά κατά του «αριστερού δογματισμού», γράφοντας:

«...Στην Αγγλία, όπως φαίνεται ανάμεσα στα άλλα και από το λόγο του Λούντ Τζώρτζ, αναπτύσσονται έκδηλα και οι δύο αυτοί όροι για την επιτυχία της προλεταριακής επανάστασης. Και τα λάθη των αριστερών κομμουνιστών είναι τώρα δύο φορές πιο επικίνδυνα, ακριβώς γιατί ορισμένοι επαναστάτες δεν έχουν μια στάση αρκετά μελετημένη, αρκετά προσεκτική, αρκετά συνειδητή, αρκετά μετρημένη απέναντι στον καθένα από τους όρους αυτούς. Αν δεν είμαστε επαναστατική ομάδα, αλλά Κόμμα της επαναστατικής τάξης, αν θέλουμε να τραβήξουμε μαζί μας τις μάζες (και χωρίς αυτό κινδυνεύουμε να μείνουμε απλώς φαφλατάδες), πρέπει, πρώτο, να βοηθήσουμε τον Χέντερσον ή τον Σνόουντεν να νικήσουν τον Λούντ Τζώρτζ και τον Τσώρτσιλ (μάλιστα πιο σωστά: να αναγκάσουμε τους πρώτους να νικήσουν τους δεύτερους, γιατί οι πρώτοι φοβούνται τη νίκη τους!). δεύτερο, να βοηθήσουμε την πλειοψηφία της εργατικής τάξης να πειστεί με την πείρα της ότι έχουμε δίκιο, δηλ. ότι οι Χέντερσον και οι Σνόουντεν δεν αξίζουν τίποτε, ότι είναι από τη φύση τους μικροαστοί προδότες, ότι η χρεοκοπία τους είναι αναπόφευκτη· τρίτο, να φέρουμε πιο κοντά τη στιγμή που με βάση την απογοήτευση της πλειοψηφίας των εργατών από τους Χέντερσον θα μπορέσουμε

με σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας να ανατρέψουμε αμέσως την κυβέρνηση των Χέντερσον, που θα βολοδέρνει ακόμη πιο συγχυσμένα, αφού και ο ίδιος ο τόσο έξυπνος και τόσο σοβαρός, όχι μικροαστός, αλλά μεγαλοαστός, Λούντ Τζώρτζ δείχνει πλήρη σύγχυση και εξασθενεί τον εαυτό του (και όλη την αστική τάξη) όλο και περισσότερο, χθες με τις «προστριβές» του με τον Τσώρτσιλ και σήμερα με τις «προστριβές» του με τον Ασκούϊθ.

Θα μιλήσω πιο συγκεκριμένα. Οι άγγλοι κομμουνιστές πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να συνενώσουν και τα τέσσερα κόμματα (όλα είναι πολύ αδύνατα, μερικά μάλιστα πάρα πολύ αδύνατα) και τις ομάδες τους σε ένα Κομμουνιστικό κόμμα με βάση τις αρχές της III Διεθνούς και την υποχρεωτική συμμετοχή στο κοινοβούλιο. Το Κομμουνιστικό κόμμα προτείνει στους Χέντερσον και τους Σνόουντεν «συμβιβασμό», εκλογική συμφωνία: ας τραβήξουμε μαζί ενάντια στη συμμαχία του Λούντ Τζώρτζ και των συντηρητικών, ας μοιράσουμε τις βουλευτικές έδρες ανάλογα με τον αριθμό των ψήφων που θα δώσουν οι εργάτες στο Εργατικό κόμμα ή στους κομμουνιστές (όχι στις εκλογές, αλλά σε ιδιαίτερη ψηφοφορία), ας διατηρούμε την απόλυτη ελευθερία ζύμωσης, προπαγάνδας, πολιτικής δράσης. Χωρίς αυτό τον τελευταίο όρο, δεν μπορούμε βέβαια να κάνουμε συνασπισμό, γιατί αυτό θα είναι προδοσία. Οι άγγλοι κομμουνιστές πρέπει να επιμένουν στην εξασφάλιση απόλυτης ελευθερίας για το ξεσκέπασμα των Χέντερσον και των Σνόουντεν, όπως ακριβώς επέμεναν (επί δεκαπέντε χρόνια, από το 1903 ως το 1917) οι ρώσοι μπολσεβίκοι απέναντι στους ρώσους Χέντερσον και Σνόουντεν, δηλ. στους μενσεβίκους.

Αν οι Χέντερσον και οι Σνόουντεν δεχτούν το συνασπισμό μ' αυτούς τους όρους, τότε κερδίζουμε, γιατί το σπουδαίο για μας δεν είναι καθόλου ο αριθμός των βουλευτικών εδρών, εμείς δεν κυνηγάμε καθόλου αυτό το πράγμα, στο σημείο αυτό θα είμαστε υποχωρητικοί (ενώ οι Χέντερσον και ιδιαίτερα οι καινούργιοι φίλοι τους — ή τα καινούργια αφεντικά τους — οι φιλελεύθεροι πού πέρασαν στο Ανεξάρτητο Εργατικό κόμμα, κυνηγάνε περισσό-τερο αυτό το πράγμα). Κερδίζουμε, γιατί θα μεταφέρουμε τη ζύμωση μας στις μάζες τη στιγμή που ο ίδιος ο Λούντ Τζώρτζ «άνοιξε την όρεξη» σ' αυτές και θα βοηθήσουμε όχι μόνο το Εργατικό κόμμα να σχηματίσει πιο γρήγορα την κυβέρνηση του, αλλά και τις μάζες να καταλάβουν πιο γρήγορα όλη την κομμουνι-στική μας προπαγάνδα, πού θα τη διεξάγουμε ενάντια στους Χέντερσον, χωρίς να την περικόψουμε καθόλου, χωρίς να απο-σιωπούμε τίποτε.

Αν οί Χέντερσον και οι Σνόουντεν αποκρούσουν το συνασπισμό μαζί μας μ' αυτούς τους όρους, κερδίζουμε ακόμη περισσότερο. Γιατί θα δείξουμε αμέσως στις μάζες (σημειώστε πώς ακόμη και μέσα στο καθαρά μενσεβίκικο, στο τελείως

οπορτουνιστικό Ανεξάρτητο Εργατικό Κόμμα η μάζα είναι υπέρ των Σοβιέτ), ότι οι Χέντερσον προτιμούν τις στενές σχέσεις τους με τους καπιταλιστές από τη συνένωση όλων των εργατών. Κερδίζουμε αμέσως μπροστά στη μάζα, πού ιδιαίτερα ύστερα από τις λαμπρές και πολύ σωστές, πολύ ωφέλιμες (για τον κομμουνισμό) εξηγήσεις του Λούντ Τζώρτζ, θα δει με συμπάθεια τη συνένωση όλων των εργατών ενάντια στη συμμαχία του Λούντ Τζώρτζ με τους συντηρητικούς. Κερδίζουμε αμέσως, γιατί δείχνουμε στις μάζες ότι οι Χέντερσον και οι Σνόουντεν φοβούνται να νικήσουν τον Λούντ Τζώρτζ, φοβούνται να πάρουν την εξουσία μόνοι τους, προσπαθούν να εξασφαλίσουν στα κρυφά την υποστήριξη του Λούντ Τζώρτζ πού απλώνει ανοιχτά το χέρι στους συντηρητικούς ενάντια στο Εργατικό κόμμα. Πρέπει να σημειώσουμε ότι σε μάς στη Ρωσία, ύστερα από την επανάσταση της 27-2-1917 (με το παλιό ημερολόγιο) η προπαγάνδα των μπολσεβίκων ενάντια στους μενσεβίκους και τους εσέρους (δηλ. ενάντια στους ρώσους Χέντερσον και Σνόουντεν) κέρδισε ακριβώς από μian ανάλογη περίπτωση. Λέγαμε στους μενσεβίκους και στους εσέρους: πάρτε όλη την εξουσία χωρίς την αστική τάξη, γιατί έχετε την πλειοψηφία στα Σοβιέτ (στο πρώτο Πανρωσικό συνέδριο των Σοβιέτ, τον Ιούνιο του 1917, οι μπολσεβίκοι είχαν μόνο τα 13% των ψήφων). Οι ρώσοι όμως Χέντερσον και Σνόουντεν φοβούνταν να πάρουν την εξουσία χωρίς την αστική τάξη και, όταν η αστική τάξη όλο και ανέβαλλε τις εκλογές για τη Συντακτική Συνέλευση, επειδή ήξερε πολύ καλά πως την πλειοψηφία θα την έπαιρναν οι εσέροι και οι μενσεβίκοι (πού σχημάτιζαν μαζί έναν πολύ στενό πολιτικό συνασπισμό, αποτελούσαν στην πραγματικότητα μια μικροαστική δημοκρατία) τότε οι εσέροι και οι μενσεβίκοι δεν ήταν σε θέση να παλέψουν δραστήρια και με συνέπεια ενάντια σ' αυτές τις αναβολές.

Στην περίπτωση που οι Χέντερσον και Σνόουντεν θα αρνούσαν να κάνουν συνασπισμό με τους κομμουνιστές, οι κομμουνιστές θα κέρδιζαν αμέσως στο έργο της κατάκτησης των συμπαθειών των μαζών και της υπόσκαψης του κύρους των Χέντερσον και Σνόουντεν, και αν απ' αυτό χάναμε μερικές κοινοβουλευτικές έδρες το πράγμα δεν θα είχε καμιά σημασία για μας. Θα βάζαμε δικές μας υποψηφιότητες μόνο σε ελάχιστο αριθμό απόλυτα σίγουρων περιφερειών, δηλ. εκεί όπου η υποβολή δικών μας υποψηφιοτήτων δεν θα είχε σαν αποτέλεσμα να βγει ένας φιλελεύθερος αντί του εργατικού (μέλους του Εργατικού κόμματος). Θα κάναμε εκλογική ζύμωση, μοιράζοντας προκηρύξεις υπέρ του κομμουνισμού και καλώντας σε όλες τις περιφέρειες, όπου δεν υπάρχει δικός μας υποψήφιος, να ψηφίσουν τον εργατικό ενάντια στον αστό. Κάνουν λάθος οι σύντροφοι Σύλβια Πάνκχερστ και Γκάλλαχερ, αν βλέπουν προδοσία του κομμουνισμού ή παραίτηση από τον αγώνα ενάντια στους σοσιαλπροδότες. Απεναντίας, απ' αυτό θα κέρδιζε αναμφισβήτητα η υπόθεση της κομμουνιστικής επανάστασης...» («Ο Αριστερισμός», Παιδική Αρρώστια του Κομμουνισμού, Λένιν 1920, ΑΠΑΝΤΑ, τ.41-σελ. 70-72, Σύγχρονη Εποχή)

Χωρίς να παραγνωρίζει τις «συγκεκριμένες ιδιομορφίες που παίρνει και

Η πάλη του Λένιν για το Ενιαίο Μέτωπο ενάντια στον αριστερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 16 Φεβρουάριος 2015 14:46 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 28 Φεβρουάριος 2015 08:50

αναπόφευκτα θα παίρνει η πάλη αυτή σε κάθε χωριστή χώρα»

ο

Λένιν

, γενικεύει την αντίληψη του πέρα από τα όρια της Αγγλίας του 1920, τονίζοντας ότι

«παντού το εργατικό κίνημα περνά από ένα ομοιογενές στην ουσία προπαρασκευαστικό σχολείο για την νίκη ενάντια στην αστική τάξη»

έστω κι αν

«η ανάπτυξη αυτή σε κάθε χώρα συντελείται με δικό της τρόπο»

Η λενινική πολιτική τακτική του Ενιαίου Μετώπου, όπως έκδηλα αποτυπώνεται και στο συγκεκριμένο απόσπασμα, διέπεται από συγκεκριμένους βασικούς άξονες και απαραίτητες προϋποθέσεις, που όταν λείπουν την μετατρέπουν σε επικίνδυνο δίκικοπο μαχαίρι:

α) είναι μια πολιτική που επιβάλλεται για το αδυνάτισμα της εξουσίας του κεφαλαίου και ταυτόχρονα για το ξεσκέπασμα των οπορτουνιστών συμβιβασμένων ηγετών στα μάτια των εργαζομένων μαζών που τους ακολουθούν.

β) στοχεύει στην ανυποχώρητη ζύμωση μέσα στις μάζες όλης της κομμουνιστικής προπαγάνδας και στο αναγκαίο κέρδισμα της πλειοψηφίας των εργατών στις ιδέες του κομμουνισμού για την νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση

γ) απαιτεί την απόλυτη ελευθερία ζύμωσης προπαγάνδας και πολιτικής δράσης των κομμουνιστών. Γιατί χωρίς αυτό, ο κάθε προτεινόμενος τακτικός συνασπισμός ή «συμφωνία», με συμβιβασμένους μικροαστούς οπορτουνιστές ηγέτες, θα είναι προδοσία.

δ) επιβάλλεται να απευθύνεται και προς τους οπορτουνιστές ηγέτες που ακολουθούν οι μάζες και προς τις ίδιες τις εργατικές μάζες. Από «τα πάνω και από τα κάτω». Κάθε ενιαιομετωπικός «συμβιβασμός» ή εκλογική συμφωνία πρέπει να είναι ανοιχτή και πλήρως φανερή στους εργαζόμενους, με την κάθε διαδικασία της να εξασφαλίζει την άμεση συμμετοχή τους.

ε) η βασική της επιδίωξη δεν πρέπει να είναι η εξασφάλιση περισσότερων κοινοβουλευτικών εδρών αλλά η ταξική αγωνιστική συσπείρωση των εργατικών μαζών και η διάδοση των

Η πάλη του Λένιν για το Ενιαίο Μέτωπο ενάντια στον αριστερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 16 Φεβρουάριος 2015 14:46 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 28 Φεβρουάριος 2015 08:50

κομμουνιστικών ιδεών, ακόμα κι αν αυτό συνεπάγεται την απώλεια μερικών κοινοβουλευτικών εδρών.

στ) τελευταίο αλλά και πιο σπουδαίο, η επιτυχία του Ενιαίου Μετώπου απαιτεί την ύπαρξη και την αποφασιστική δράση των κομμουνιστών, με την όσο μεγαλύτερη συσπείρωση των δυνάμεών τους.

Στην παραζάλη του αριστερισμού

Μεταφέροντας το ζήτημα στην σημερινή χρονική στιγμή και την συγκεκριμένη ελληνική πραγματικότητα -με την βαθιά κυβερνητική και πολιτική κρίση του αστικού καθεστώτος και των μεγάλων «παραδοσιακών» κυβερνητικών κομμάτων του, και με την συγκέντρωση της μεγάλης κοινωνικής οργής και αγανάκτησης των εργαζομένων μαζών στην υποστήριξη των «αριστερών» αστικοδημοκρατικών αυταπατών και ψευδαισθήσεων της ηγεσίας του μικροαστικού ΣΥΡΙΖΑ- **η δράση όλων των κομμουνιστών θάπρεπε να συγκλίνει στην πιστή εφαρμογή της ενιαιομετωπικής λενινικής πολιτικής.**

Δυστυχώς όμως δεν συμβαίνει αυτό. Ούτε πριν ούτε και μετά τις εκλογές!

Ιδιαίτερα η ηγεσία του ΚΚΕ, με τις περισσότερες οργανωμένες και συγκροτημένες δυνάμεις μέσα στο κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα της χώρας, αντιγράφοντας την λογική του αριστερού δογματισμού, περί δήθεν «καθαρής» και χωρίς «συμβιβασμούς» «ανεξαρτησίας άσπιλης από τον ρεφορμισμό»

ακολούθησε και συνεχίζει να ακολουθεί μια εγκληματικά απομονωτική πολιτική αριστερισμού, αντίθετη από την λενινική επαναστατική μέθοδο.

Περιμένοντας παθητικά, να υπάρξει μια μελλοντική εκλογική και κοινοβουλευτική μεταστροφή των μαζών προς το ΚΚΕ, κάνοντας μόνο καταγγελίες για τον ρεφορμισμό και τον αστικό συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ, στην ουσία αφήνει, τον μικροαστικό ΣΥΡΙΖΑ, ελεύθερο και ανενόχλητο να διατηρεί, τους εργάτες και τους άλλους εργαζόμενους, δέσμιους στις αστικές αυταπάτες και τις ψευδαισθήσεις του. Και τελικά να τους προσφέρει βορά στην καπιταλιστική αντίδραση, τα επιτελεία της οποίας, εθνικά και ιμπεριαλιστικά, επιχειρούν συστηματικά την πλήρη ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ στις αντεργατικές και αντεπαναστατικές επιδιώξεις τους.

Στην παραζάλη αυτής της κοινοβουλευτικής πολιτικής, η ηγεσία του ΚΚΕ, για να ανακόψει προεκλογικά, ενδεχόμενες εκλογικές διαρροές ψηφοφόρων της, έφτασε να «διαβεβαιώνει» και να «καθησυχάζει», συνεχώς και με έμφαση, μέσω του «Ριζοσπάστη» και των άλλων ΜΜΕ, ότι ακόμα και στην περίπτωση μη ύπαρξης αυτοδυναμίας του ΣΥΡΙΖΑ, αυτός θα μπορούσε να σχηματίσει κυβέρνηση με τους ΑΝ.ΕΛ. ή άλλες αστικές δυνάμεις!! Δηλαδή για χάρη κάποιων ψήφων και κοινοβουλευτικών εδρών, «έσπρωχνε» τον ΣΥΡΙΖΑ προς την καπιταλιστική αντίδραση, καθαγιάζοντας τον αντιδραστικό εναγκαλισμό του με τους ακροδεξιούς ΑΝ.ΕΛ. ή άλλες αστικές δυνάμεις!!

Τι κάνουμε σήμερα;

Ακολουθώντας τις προτροπές του Λένιν, πολύ πιο πριν από την προεκλογική περίοδο, η ηγεσία του ΚΚΕ, αν ήταν αληθινή κομμουνιστική ηγεσία, θάπρεπε, να κρατήσει μια «στάση αρκετά μελετημένη, αρκετά προσεκτική, αρκετά συνειδητή, αρκετά μετρημένη» και να πάρει, την πρωτοβουλία να προτείνει εκλογική συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Διατηρώντας την απόλυτη ελευθερία ζύμωσης, προπαγάνδας και πολιτικής δράσης, **να πρότεινε μια εκλογική συμφωνία πάνω σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα δράσης για: Την αναπλήρωση και την υπεράσπιση των κατακτήσεων και του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων. Την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων και των καθεστωτικών γραφειοκρατικών μηχανισμών που νεκρώνουν και διαλύουν την οργανωμένη και μαζική δράση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Για μια κυβέρνηση Εργατών και φτωχών Αγροτών που θα έβγαζε την χώρα από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, θα διέλυε τους αντιδραστικούς και αντεπαναστατικούς μηχανισμούς του αστικού κράτους, θα κοινωνικοποιούσε τις βασικές μονάδες παραγωγής και τις τράπεζες, θα οργάνωνε την οικονομία βάσει ενός σχεδίου ικανοποίησης των κοινωνικών αναγκών, κάτω από τον έλεγχο και την διεύθυνση των ίδιων των εργατών.**

Ανεξάρτητα από την στάση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, μια τέτοια πρόταση θα ξεσκεπάζε την διάθεσή της για συμβιβασμό με το κεφάλαιο, θα κέρδιζε την ανοιχτή συμπάθεια των εργατικών μαζών χτυπώντας καίρια τις αστικές αυταπάτες και τις ψευδαισθήσεις τους, θα άνοιγε τον δρόμο για την επιτυχία της προλεταριακής επανάστασης.

Δυστυχώς, όμως, αυτό δεν έγινε. Και το αποτέλεσμα θα γίνεται όλο και χειρότερο αν δεν διορθωθεί άμεσα. Η απομονωτική στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ επέτρεψε ώστε η ηγεσία του μικροαστικού ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς κανένα ουσιαστικό εμπόδιο, να σέρνει τις εργαζόμενες μάζες που την ακολουθούν όλο και βαθύτερα στην αγκαλιά του κεφαλαίου, πολύ πιο πέρα απ' όσο ήδη προχώρησε με την συγκυβέρνηση των ΑΝ.ΕΛ. Κάθε μέρα που περνάει, η συγκυβέρνηση αυτή, προσφέρει, στις πολιτικές δυνάμεις του κεφαλαίου, τον αναγκαίο χρόνο που χρειάζονται, για την ανασυγκρότησή τους και την αντιμετώπιση της βαθιάς πολιτικής καθεστωτικής κρίσης τους. Ενώ η αδιέξοδη αστική διαχειριστική πολιτική της, θα σπείρει ακόμα πιο μεγάλη απογοήτευση, και θα επιτρέψει στις δυνάμεις του κεφαλαίου να την αξιοποιήσουν, πολιτικά και κοινωνικά, σε βάρος της εργατικής τάξης.

Ενάντια σ' αυτή την επικίνδυνη προοπτική, η ηγεσία του ΚΚΕ, φέρνει όλη την ευθύνη να οργανώσει και να προωθήσει, άμεσα, την εργατική αντεπίθεση, εγκαταλείποντας την φαφλατάδικη πολιτική.

Αμέσως τώρα

μπορεί και πρέπει να πάρει την πρωτοβουλία που δεν πήρε προεκλογικά. Α

παιτώντας, το σπάσιμο από τους ΑΝ.ΕΛ. και από κάθε άλλη πολιτική δύναμη του κεφαλαίου να προτείνει

Ενιαίο Μέτωπο

με βάση το συγκεκριμένο πρόγραμμα.

Ν

α προτείνει στον ΣΥΡΙΖΑ και σε όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, δημόσια και ανοιχτά, ώστε να το ακούσει και να το καταλάβει κάθε εργαζόμενος της χώρας, μια συμφωνία ενιαίας πολιτικής δράσης, για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης και των προβλημάτων των εργαζομένων, για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης

Μια τέτοια στάση θα προκαλούσε μέσα στο διασπασμένο και ταλαιπωρημένο εργατικό κίνημα της χώρας μας, πραγματική κοσμογονία, ακόμα κι αν η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αρνηθεί. **Η πρόταση αυτή, εκτός από την συσπείρωση των διάσπαρτων κομμουνιστικών δυνάμεων που αναπόφευκτα θα προκαλέσει, θα πετύχει να κερδίσει την συμπάθεια των εργατών και των εκμεταλλευομένων μαζών και να κινητοποιήσει την πρωτοπορία τους για μια αγωνιστική συσπείρωση. Που θα φράξει τον δρόμο του κεφαλαίου και θα προωθήσει την επιτυχή ανάπτυξη της προλεταριακής επανάστασης.**